

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**R. P. Ildephonsi Peñafiel E' Societate Jesu, Quondam In
Cusquensi Collegio Sacrae Theologiae Primarij
Antecessoris ... Theologia Scholastica Naturalis**

Peñafiel, Alonso

Lugduni, M.DC.LXXIIX.

Sect. 1. Sententia adversaria proponitur.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-95892](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-95892)

Quæst. V. Vtrum principium, &c. 315

Ad prædicationis ex se non esse imperfectius suo prædicato superiori, sicut materia quæ est primum subiectum, est inferior forma, & ideo necessarium non esse ut id, quod est primum subiectum in ordine generationis, & imperfectior sit primum principium, & fundamentum individui, quod est primum subiectum ordine prædicationis, continens in se omnem perfectionem superiorum, & addens aliquid proprium, quo illa veluti complet, ac perficit.

QVÆSTIO V.

Vtrum forma sit principium individuationis in subiectis corporeis, & in materia, ac forma quod sit principium individuationis earum?

SECTIO I.

Sententia Adversaria proponitur.

RIMA sententia asserit principium individuationis non esse formam: probatur sic primo, quia principium individuationis debet esse incommunicabile; sed forma est communicabilis materię ut subiecto: ergo forma non est principium individuationis; maior est evidens, quia principium, & principiatum debent habere proportionem; sed principiatum, quod est individuum, est incommunicabile multis: ergo etiam principium talis individui debet esse incommunicabile.

Secundo sic probatur; quia differentia individualis est differentia materialis; & differentia specifica formalis: ergo differentia individualis sumitur a materia specifica, & non a forma.

Tertio, quia differentia specifica habet pro principio physico id, per quod distinguimur specie, & differentia individualis est id, per quod distinguimur numero, sed per formam distinguitur homo ab equo specie: ergo differentia specifica sumitur a forma, & differentia numerica debet sumi a materia, quia per distinctas materias numero distinguimur. Probatur hæc consequentia, quia si differentia individualis sumeretur a forma distincta individua numero distinguerentur formaliter; unde, & essentialiter, quod est absurdum. Deinde unitas individualis non esset iam carentia divisionis per principia materialia, sed etiam per principia formalia limitativa in genere causa formalis principij materialis.

Secunda sententia asserit neque formam, neque materiam posse habere suam individuationem ex propria entitate; & probatur.

Primo, quia nec materia, nec forma cum alia materia, & cum alia forma differunt se totis, neque sunt primo diversę, itavt in nullo assimilentur, neque convenient: ergo principium individuationis earum non est tota entitas, quia principium individuationis est principium distinctionis dissimilitudinis, & disconvenientię. Antecedens certum est, ac satis notum, consequentia patet: forma Petri, & materia Petri ex vna parte, & ex alia forma Pauli, & materia eius non sunt dissimiles, diversę, vel distinctę se totis; sed si tota entitas heret principium individuationis; & distinctionis formę, & materię Petri a materia, & forma Pauli, tales materię, & formę se totis differrent, & dissimiles forent, nec posset assignari in illa eadem entitate aliud, in quo disconvenient, & differrent, & aliud in quo convenient, & assimilarentur: ergo tota entitas illarum non est principium individuationis. Patet minor, quia si tota entitas est principium disconveniendi, & distinguendi, secundum totam entitatem dissimilarentur: ergo ita se totis distinguerentur, ut in nullo convenient.

Confirmatur eadem minor; quia principia individualia debent esse ita primo diversę, ut in nullo univoco convenient, & assimilentur; sed per te tota entitas formę Petri est principium individuationis eius: ergo secundum totam entitatem dissimilatur a forma Pauli; ergo in nulla ratione convenient, quod est absurdum; nam hæc forma Petri, & illa forma Pauli conveniunt in aliquo univoco, & specifico conceptu, non ergo ab illis potest desumi principium individuationis, & consequenter falsum est, quod seipsis suaque propria entitate sine habitudine ad aliud, tanquam ad radicem formę ut materia sit individua.

Secundo, tota entitas includit essentiam, & gradum hæceitatis; sed individuat non sumitur ab essentia præcise, quia hæc non determinat hæc potius, quam illam individuationem, neque ab hæceitate, quia ut supra dicebamus huius hæceitatis radicem, & principium quærimus, quare potius huic essentię, quam alteri conveniat: ergo individuat non sumitur a propria entitate.

Tertio conceptus entitatis supra essentiam nihil aliud addit, nisi singularitatem, hæceitatem, & individualement differentiam: sed essentia secundum se non potest esse principium individuationis, quia est indifferens, & de ipso gradu individuali difficultas est, a quo in huiusmodi essentia originetur: ergo entitas, ut entitas est formę vel materię, quæ nihil est aliud in ista formalitate, quam essentia pro ut individua, non est principium individuationis, quia hoc est quod quærimus, unde habeat hæc essentia, supposito quod ex se est indifferens quod illi determinate conveniat huiusmodi hæceitas, & individuat.

Quarto, ut forma, v. g. vel materia ut sic red- datur individua, & hæc entitates egent gradu positivo addito quod sit hæceitas, vel individualis differentia: ergo ex se ipsa non est principium huius individuationis, seu hæceitatis; antecedens est certum, ex dictis in Dialectica, sed supposito quod hæc forma est singularis, & individua per gradum sibi additum positivum ex se, & per se non determinat hanc individuationem, sed ad ipsam est indifferens: ergo hæc forma se ipsa non est principium individuationis proprię; minor patet, quia eo quod res materiales secundum se sunt indifferentes ad hanc vel illam individuationem, additur metaphysice loquendo gradus positivus, quo hæc forma trahatur ad fundandam hanc negationem, quam unitas individualis importat, ad differentiam Dei, & Angelorum, quorum naturę cum ex se non sint communicabiles multis per divisionem in ipsis, ex se sunt singulares, & determinant absque positivo addito hanc negationem in qua consistit formaliter individuum: habemus ergo quod forma secundum se non est

Rr 2 princ

316 Disp. IV. De principio individuationis,

principium individuationis, & si asseras, quod est principium individuationis propterea hæc, iam involvis principium ipsum, de quo principium querimus, & incidis in opinionem Scoti ponentis hæc eam principium individuationis; nam si forma, vel materia secundum se non est principium individuationis, sed reduplicative propterea hæc ipsa hæc eam, ratione cuius constituitur, hæc erit principium individuationis, hæc enim est vis huius reduplicationis, nam quia corpus secundum se non disgregat visum, sed propterea album esse albedinem: sed ex alia parte nos hic querimus radicem, & principium; unde hæc natura sit hæc, & individua: ergo non bene respondebitur, quod ex se ipsa quatenus hæc, & individua, quia huius quatenus huius, querimus principium.

SECTIO II.

Nostra sententia explicatur.

Prima conclusio: præcipuum, ac proprium principium, radicale, & parziale intrinsecum individuationis, est hæc forma substantialis quæ sola sufficit, ut hoc compositum, quatenus est individuum speciei idem numero censetur: hæc conclusio est evidens, supposita prima, & probatur ex Aristotele 2. de Anima, cap. 1. ubi sic ait formam esse, quæ hoc aliquid constituit, sed in sententia Arist. hoc aliquid, ut patet ex prædicamento de substantia, est prima substantia seu individuum: ergo in sententia Arist. forma est præcipuum principium individuationis substantiæ completæ, quod coincidet cum communi illo proloquio asserente, actus est, qui distinguit, hoc est actus est principium illius ultimæ differentiæ individualis scilicet, per quam ultimo distinguitur substantia individua completa, quod explicans Avicenna, 6. Naturalium p. 1. dicit, formam dare subiecto unitatem numericam, quod eisdem pene verbis asserit Averroes, secundum mentem Aristotelis, tanquam exactus tanti Philosophi Commentator. 1. de anima, cap. 7. & lib. 2. in princip. & commento. 6. 8. & 9. & 17. & 3. Phisicor. Commento. 60. & lib. 4. Commento. 38. unde, D. Thom. ut supra dixi contra Genes, cap. 40. ex professo probat materiam non esse primam causam distinctionis rerum, sed formam, ubi sic ait in ratione, formam non sequi dispositionem materiæ, sicut primam causam, sed magis è converso materiæ sic disponi, ut sequatur talis forma, itemque ibidem ait, ea, quæ reducuntur in materiam, sicut in primam causam esse præter intentionem agentis, & casu fieri, si ergo materia esset prima causa, ob quam esset tale individuum, individuum ut sic casu fieret, & præter intentionem agentis, & deinde asserit unam materiam indigere alio à se distincto, ut distinguatur ab alia materia, non ergo illa est prima causa distinctionis, & individuationis, sed forma de qua ait D. Thom. 2. contra Genes, formam tribuere esse primæ substantiæ, quia forma est actus à quo in sua ultima perfectione, & determinatione constituitur individua substantia completa, sed ut ait ipse Angelicus Doctor q. unica, de anima, art. 1. ad 2. unumquodque secundum idem habere esse, & individuationem: ergo si in sententia D. Thom. unaquæque res completa, individua præcipue habet esse à

forma: ergo ex sententia ipsius præcipue habebit unitatem individua: hæc consequentia sic probatur à D. Thom. quia unitas est passio consequens entitatem, & non addit illi nisi negationem ergo non potest habere aliud principium positivum, & reale, nisi, quod est principium ipsius.

Hic modus loquendi frequens est maximeque celebris, in scriptura, ut videre est in lib. Gen. Exodi, Deuteronomij, & præcipue in Prophetia Ieremie, quibus in locis, ut scriptura significet individua distincta hominum, non vocat particulares homines, sed ea, vocat animas; nam c. 52. Ieremie, m. 30. sic est [In anno 23. Nabucodonosor transiit, Nabulardan Magister militiæ animas Iudeorum septingentas quadraginta quinque:] omnes ergo animæ quatuor millia sexcentæ, quem locum explicans D. Aug. lib. 8. de civitate Dei, ait; hic scripturam sumere animas pro individuis completis substantialibus hominum, quia inquit D. Cherubichus, Anima est præcipuum constitutum hominis individui, quem omnes Doctores interpretes scripturæ, nullo dempto, sequuntur: ergo secundum modum loquendi scripturæ optime stat nostra conclusio, quæ asserimus hanc formam substantialem esse præcipuum principium individuationis compositi substantialis.

Ratione evidenti sic demonstratur primo, quia¹⁰ principium individuationis præcipuum, de quo nunc loquimur, debet esse intrinsecum, & parziale respectu individui; sed in composito tantum dantur duo principia intrinseca, v. g. hæc materia, & hæc forma substantialis; uno enim non est principium: sed causalitas, & ratio formalis principiandi, quia est modus utriusque principij atque hæc materia, nec nuda, nec signata, ut late probatum manet, 1. conclus. est principium individuationis: ergo necessario, & solum debet esse hæc forma substantialis principium intrinsecum parziale, præcipuum, & proprium individuationis substantiæ completæ; ergo necessario, & solum debet esse hæc forma id, cui attribuitur tanquam radici physicæ differentia individualis metaphysica; maior est clara in omnium sententia; minor satis probata manet, quæst. præced. consequentia suppositis maiori, & minori est evidens.

Secundo sic probatur, quia in hac numero¹¹ forma concurrunt omnia requisita ad hoc ut sit principium præcipuum individuationis huius individui, & claritatis: ergo loquor de hac anima Petri respectu individuationis ipsius Petri; ergo illa est principium parziale, radicale, intrinsecum, & proprium illius: antecedens sic demonstratur, quia individuum ut tale tria habet, primum, quod sit indivisum in sua entitate singulari: sed hæc anima rationalis etiam est indivisa omnino; imo & indivisibilis in se, & in sua entitate singulari: ergo ex hac parte potest esse principium, & secundum requisitum est, quod individuo Petri, v. g. Petreitas est ita propria Petri ut nulli alteri possit convenire: sed hæc anima rationalis, ita propria est Petri, ut nullius alterius possit esse anima, sed solius Petri; quod sic demonstratur nam in Petro physicæ datur hæc materia, & hæc forma, sed cum alia numero materia, & cum alia; & alia in infinitum, dum tamen perseveret hæc anima rationalis, v. g. si animæ ipsius Petri uniat corpus constans ex materia distincta à corpore, quod prius habuit, quamvis compositum illud non sit omni ex parte idem, quod antea fuit, tamen